

den bin. De lät skvallra, sa Son. Sa wän de
 14. Skräk blef Herr Lager fast i sin,
 S warin wäl mo, De all han båd' bletna och
 röbna på timb. Här du ombl, sa Son. Sa wän de
 15. Herr Lager sprang sig öfwer breen bort,
 S warin wäl mo, Att wän, ol och maten ring-
 om gellert for. Skäl wadert, sa Son. Sa wän de
 16. S werde Herr Lager han följa sitt indarb,
 S warin wäl mo, De swer han full buga Herr
 Son frät ihjäl. De a rostigt, sa Son. Sa wän de
 17. Herr Son följa Lager allt ut i öfver en wägg,
 S warin wäl mo, Att flugor och muggor förgä-
 re hans klagg. De wa rät, sa Son. Sa wän de
 18. Han klappa på botten med fingrarna små,
 S warin wäl mo, Skräk upp min wän och tog
 läst i frä. Son följert, sa Son. Sa wän de
 19. Skäl jag nödgas bli ut i lilla bogen blit
 sin, S warin wäl mo, S morgon skall wi gå för
 konungens bus. Skäl göra, sa Son. Sa wän de
 20. Skäl som bogen på himlen blif sin, S
 warin wäl mo, De gingo de berge för konun-
 gens bus. Och morgon, sa Son. Sa wän de
 21. Skäl jag nödgas bli ut i lilla bogen blit
 sin, S warin wäl mo, S morgon skall wi gå för
 konungens bus. Skäl göra, sa Son. Sa wän de

4. De lade den breen ut i strömmen, S wa-
 rin wäl mo: Sd breen sa wän båd' föra och
 land. Skäl ni komma, sa Son. Sa wän de
 5. Herr Lager sig i strömmen, S wa-
 rin wäl mo, Skäl rötan gullstena och bletna timb.
 Skäl big i frä, sa Son. Sa wän de
 6. Herr Lager i strömmen fram, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och
 man. Du breen, sa Son. Sa wän de
 7. Herr Lager i strömmen fram, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och
 8. De breen i bogen de breen i frä, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och
 9. De breen i bogen de breen i frä, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och
 10. Den sista dag ut i strömmen, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och
 11. Herr Lager sig i strömmen, S wa-
 rin wäl mo, Skäl rötan gullstena och bletna timb.
 Skäl big i frä, sa Son. Sa wän de
 12. Herr Lager i strömmen fram, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och
 13. Herr Lager i strömmen fram, S wa-
 rin wäl mo, Skäl breen breen båd' gullstena och

GS 1853

Tre wästra och fäntila

Folkvisor.

Den Första:

Den tappre Landtsoldat.

Svensk från Danstän.

Den Andra:

Herr Lager och Herr Son.

En gammal skamparisa.

Den Tredje:

"Och liten Karin tjente på unga kungens gård."

Alla tre sjungas på sina egna behagliga melodier.

N:o 13.

Fohlun,

Folckbergskas Boktryckeri, 1851.

wa min; Så skall jag låta sätta dig i spile-tun-
 nan in."

10. Och vill du låta sätta mig i spile-tun-
 nan in; Guds englar små, de se, att jag öfkyldig
 är dertill.

11. De satte liten Karin i spile-tunnan in,
 Och Konungens små swenner De culla henne kring.

12. Då kom det ifrån himmelen två hwiita
 dufwor ner; De togo liten Karin, Och straxt så
 blef det tre.

13. Så kom två swarta korpar Dit upp
 från helwete! De togo unga konungen, Och straxt
 så blef det tre.

Om Herr Lager och Herr Jon.
Den Andra:
Herr Lager han tände i Kungens gård, S
ren väl mo, S färdigast vid det lilla i
Zina tigger, ja Jon. S vad de ska kost mi
de rökaste gull, jag följer, ja Jon.
2. Han tände det lilla i midsen för lön, S
maren väl mo; S Kungens botten var honom
fäst lön. S vad de ska kost ja Jon. S vad de
de ska kost ja.

3. Herr Lager han tände i Kungens gård, S
ren väl mo, S färdigast vid det lilla i
Zina tigger, ja Jon. S vad de ska kost mi
de rökaste gull, jag följer, ja Jon.
2. Han tände det lilla i midsen för lön, S
maren väl mo; S Kungens botten var honom
fäst lön. S vad de ska kost ja Jon. S vad de
de ska kost ja.

— 3 —

Den Första:

Den tappre Landsoldat.

Då jag från hemmet drog ::, Min släka sorg-
ligt log, Ja min släka sorgligt log; Men den ej
följa fick, Ty jag åt kriget gick. Väl kommer
jag tillbaka, och då klarnar hennes blick; Och ma-
nade ej åran, så blef jag gerna kvar. Men Dan-
ska bröder strida och blöda alla dar: För dem
jag och vill slå som tappert Landsoldat. Hur-
ra! hurra! hurra!

2. Min far och Moder lär ::, De talade
så här, Ja de talade så här: När våra söner
från de fina gå, Hvem skall då plöja åkern
och hvem skall ången slå? Jo! om ej ut vi gin-
ge, det kanske Tyffen blef, Som ända dit sin pri-
sade meniskärlek dref. Och därför vill jag slå
som tappert Landsoldat. Hurra! hurra! hurra!

3. En fana Danmark har ::, Den uti for-
na dar, Ja den uti forna dar Från himlen fal-
lit ner, Som man af sagan ser; Den fanan be-
ter Dannebrog och är ett skönt baner, Som seget
ofta gifvit åt Danmarks tappra här; Ej Tyffen
den får häna, Hvar Dansk det heligt svär. Jag
och för den vill slå, fast jag är Svensk soldat.
Hurra! hurra! hurra!

4. Åt farorna vi se ::, När vi i spetsen
se, Ja när vi i spetsen se. När Kung med dra-

29. Herr Lager han tände i Kungens gård, S
ren väl mo, S färdigast vid det lilla i
Zina tigger, ja Jon. S vad de ska kost mi
de rökaste gull, jag följer, ja Jon.
2. Han tände det lilla i midsen för lön, S
maren väl mo; S Kungens botten var honom
fäst lön. S vad de ska kost ja Jon. S vad de
de ska kost ja.

28. Herr Lager han tände i Kungens gård, S
ren väl mo, S färdigast vid det lilla i
Zina tigger, ja Jon. S vad de ska kost mi
de rökaste gull, jag följer, ja Jon.
2. Han tände det lilla i midsen för lön, S
maren väl mo; S Kungens botten var honom
fäst lön. S vad de ska kost ja Jon. S vad de
de ska kost ja.

— 9 —

— 7 —

Den Tredje:
Den Tredje:
Den Tredje:

Då liten Karin tände På unga kungens gård;
Den lyfte som en stjärna Bland alla tårnor små.

2. Den lyfte som en stjärna Allt bland de
tårnor små, Och unga kungen talte Till liten Ka-
rin så:

3. "Och hör du, liten Karin! Säg vill du
blifva min? Grå hästen och gullfadelen, Den vill
jag gifva dig."

4. Grå hästen och gullfadelen Den passat
jag ej på. Gif dem din unga drottning; Låt mig
med åran gå.

5. "Och hör du, liten Karin! Säg vill du
blifva min? Min rödaste gullkrona Den vill jag
gifva dig."

6. Din rödaste gullkrona Den passat jag ej
på. Gif den din unga drottning: Låt mig med å-
ran gå.

7. "Och hör du, liten Karin! Säg vill du
blifva min? Mitt halfta kungarike Det vill jag
gifva dig."

8. Ditt halfta kungarike Det passat jag ej
på. Gif det din unga drottning; Låt mig med å-
ran gå.

9. "Och hör du, liten Karin! Vill du ej blif-